

Cât privește afirmația autohagiofilă a ex-președintelui Constantinescu, ea este lipsită de realism și denotă totodată superficialitatea, îngâmfarea și un grad de inconștiență în aprecierea guvernării sale, guvernare marcată de: neprofesionalism, colaboraționism și consolidare ca forță politică și economică a Securității și fostei nomenclaturi, agravarea corupției și sărăciei și o creștere progresivă a silei electoratului român față de partidele politice, etc., etc. În concluzie, n-avem motive speciale spre a atinge în general superlativul, nici al mândriei, și nici al rușinei de a fi român.

S.C.: De un exil în masă al românilor se poate vorbi după 1947, când foarte mulți români au părăsit țara. Au apărut o serie de organizații ale românilor în exil, atât în diferite țări europene, cât și în SUA, care au încercat într-o oarecare măsură să arate Occidentului situația gravă în care se afla poporul român. Considerați că se poate vorbi de o politică a exilului românesc?

F.M.: Exilul românesc a avut cu adevărat o platformă politică, spre deosebire de diaspora, care "și-a trăit viața" (ubi bene ibi patria). Firește că afirmația mea se referă la marile organizații politice, culturale și religioase, ce-au avut ca linii directoare: caracterul democratic, anticomunismul visceral, necolaboraționismul, patriotismul, deschiderea spre lume (implicit respingerea protocronismului), încercări variate de ajutorare a semenilor noștri din țară și din exil, etc., etc. Câteva dintre ele îmi sunt mai familiare și le-am citat anterior. O remarcă privind Uniunea Mondială a Românilor Liberi (UMRL), în rândurile căreia m-am numărat ca membru fondator și organizator al "Secției Germane": după un început promițător, a alunecat evident și condamnat pe panta colaboraționismului cu regimul neocomunist postdecembrist, motiv pentru care mi-am prezentat demisia. Prin Domnul Rațiu et Co. și Domnul Radu Câmpeanu de la Liberali (admiși să participe în viața politică de frunte a țării), Ion Ilici Iliescu a primit "lumină verde" de a-și transforma FSN-ul în partid politic și de aici tragedia trăită în cei 14 ani de zile după "regizata" Revoluție.

S.C.: A avut exilul românesc vreun rol în ameliorarea situației din țară înainte de '89?

F.M.: Exilul a jucat cu siguranță un rol pozitiv, nu atât în ameliorarea regimului de viață materială a unor români din țară (cum ar fi putut-o face, exceptând ajutorul individual?), cât a celui coercitiv, politic, terorist, până la bestialitate și crimă. Privind lupta politică a exilului, ea s-a concretizat prin nenumărate comunicate apărute în presa românească și străină din lumea liberă, denunțând situația din România, ocazional prin rolul de consilieri (oficiali sau neoficiali) ai unor români față de cancelariile occidentale, prin prezența permanentă a exilului în emisiunile postului de radio Europa Liberă, Deutsche Welle, Vocea Americii, etc., demonstrații "tintite" în fața ambasadelor și consulatelor române comuniste, mesaje de protest sau informații trimise unor foruri internaționale (un exemplu în acest sens este "memorandumul Națiunilor Captive sub dictatura comuniste" trimis în 1990 tuturor guvernelor lumii, din care 90% a fost redactat de subsemnatul, etc., etc., au frânat în parte (nu trebuie exagerate lucrurile!) acțiunea distructivă și criminală a regimului ceaușist și apoi a celor postdecembriste. Nu trebuie uitat că prezența noastră, a exilului, a reprezentat totodată un sprijin moral incontestabil și meritoriu pentru frații noștri care știau că "acolo, sus, cineva îi iubește" și astfel singurul feedback eficace al comuniștilor români.

S.C.: Ce rol a avut biserica în exil și ce rol ar trebui să aibe ea astăzi?

F.M.: Privind rolul Bisericii Ortodoxe din exil (cea Catolică cu toate variantele ei a rămas fidelă Vaticanului și poporului român și și-a manifestat fără ocolișuri adversitatea față de regimul comunist

din țară) a fost extrem de important. Natural, mă refer la Biserica Necolaboraționistă și nesecurizată (la întrebarea următoare voi da câteva detalii asupra acestei teme), care a avut și mai are (dar cu adresabilitate numai unui "pumn" de români dispersați în lume) mai multe roluri și misiuni demne de toată lauda și grațitudinea: loc de închinăciune și refacere morală, sprijin umanitar pentru exilați, tribună politică (în predici) a exilului, coordonatoare a multora dintre acțiunile culturale ale exilului (comemorări, evocări, aniversări, organizare de biblioteci și cercuri culturale, etc., etc.), liant și mediator în controversele exilului, etc. Astăzi rămâne catargul ce susține, cu aceleași atribuții și responsabilitate, funcționarea pumnului de oameni ce mai formează exilul și feedbackul pentru Biserica Colaboraționistă din țară sau Sovrompatriarhia, cum i-ar fi spus răposatul și regretatul Constantin Mares.

S.C. În Suedia exista și astăzi biserici paralele, adică o biserică cu reprezentanți ai Patriarhiei de la București, și una din exil, afiliată Patriarhiei de la Constantinopol. Cum vedeți această situație? Considerați că parohiile care nu țin de București ar trebui să se unească cu Patriarhia de la București? Dacă da, de ce? Dacă nu, de ce nu?

F.M.: Nu numai în Suedia, dar și în toate țările lumii unde sunt comunități române mai importante (America de Nord, Australia, Noua Zeelandă, Germania, Franța, Italia, Benelux, țările nordice, Elveția, etc.) există parohii (mai vechi sau mai noi) apărute ca ciupercile după 1989, cu o majoritate copleșitoare păstorite de preoți ortodoxi supuși canonic Sovrompatriarhiei direct sau prin așa-zise capete bisericești "unse" de București (ex. Serafim ex-Joantă în Europa Occidentală). Ei au preluat sarcinile securisto-diversioniste de la "înaintașii lor": Plămădeală, Victorin, Anania, etc. și au ca misiune principală "devorarea" comunităților românești prin infiltrare, anihilându-le mai ales activitățile politice. Pepiniera o reprezintă de mai multe decenii Sibiu, recunoscut de arhivele anticomuniste ca cea mai bună și prolifică școală de "agenți în sutană" pentru întreaga lume. Câțiva preoți în Europa de Vest, Australia, Noua Zeelandă și tot mai puțin în SUA și Canada (în ce privește America de Nord, Sfinția Sa Nathaniel "a trecut cu cățel și cu purcel" și de mai mulți ani de partea Sovrompatriarhiei) își mențin cu dârzenie și mari sacrificii subordonarea canonică independentă de București (Patriarhia de la Constantinopol, Biserica Rusă din SUA, etc.). Această biserică și exilul este tot ce a mai rămas din "rezistența anticomunistă" a românilor înstrăinați și singurul binom ce mai luptă pentru democratizarea reală a României și intrarea ei în normalitate. După asemenea răspuns, rostul "Unirii cu Patriarhia" nu mai merită discutat. Părintele Calciu-Dumitreasa (pentru care am demonstrat de multe ori pe ploaie și frig în fața ambasadei comuniste din Bonn) a întins inparadonabil mâna lui Teoctist ("dărâmtorul de biserici") și prin asta și-a pătat numele și și-a atras rețetul exilului.

S.C.: M.S. Regele Mihai și familia regală s-au angajat în a sprijini România pentru intrarea în structurile NATO (care s-a realizat deja) și UE. Cum vedeți aceasta?

F.M.: Sprijinul dat de M.S.R. Mihai I pentru intrarea României în NATO este laudabil, dar, după opinia mea, nu și cel pentru aderarea în Uniunea Europeană, care funcționează prin "comisarii" ei (nume ales nu întâmplător) ca un concasor al valorilor și economiilor naționale. Regretabil și condamnat totodată este că acest demers a fost precedat de mai multe fapte intrate deja în istorie:

a) actul de la 23 August, finalizat cu "cazaciocul la palat" și predarea Mareșalului Antonescu comuniștilor, cu complicitatea lașă a partidelor istorice, final monstruos, foarte târziu recunoscut și numai cu jumătate de măsură; b) contacte directe cu Ilici Iliescu (atât la Versoix cât și în țară) soldate cu

recăpătarea numai în parte a ce-i aparținuse. Dar cu recăpătare! Au urmat secvențe de tandrețe la București, vizite reciproce și, spre groaza noastră, a exilului, un "apel" comun de ajutorarea României, pe care și-a pus apostila alături de Ilici și de Teoctist;

c) întinarea familiei regale și a memoriei înaintașilor, prin acceptarea în familia regală a așa-zisului principe Radu Dudă (odraslă care merită și multe alte atribute), produs al unei familii PSD-iste din Iași, actualmente salariat al Ministeriului de Externe postcomunist din București. De necrezut! Cele de mai sus nu anulează cu nimic nici inițiativa și nici eforturile depuse de M.S.R. de a da un statut de siguranță militară țării noastre.

S.C.: Este posibilă o reinstaurare a monarhiei în România?

F.M.: Revenirea M.S.R. în România (reinstaurarea) este o necesitate istorică, ținând seamă de trecutul nostru istoric și situația actuală a țării (asupra căreia voi reveni), iar premiza juridică este clară: M.S.R. Mihai este singurul detronat printr-un act ilegal (obținut prin forță, dar care nu-l absolvă moral sută la sută de apostila pusă pe actul de abdicare; la antipod, eroul național Mareșalul Antonescu a sfârșit-o în fața plutonului de execuție, comandat din umbră de neromânul Avram Bunaciu), față de alți descendenți la tron (bulgar, albanez, sârb), ce n-au fost niciodată "unși" la tron. Dacă acest lucru e posibil, e mult mai greu de afirmat. După opinia mea, scenariul reîntronării ar putea trece prin următoarea succesiune de etape, în parte catalizate reciproc: a) M.S.R. renunță a mai evoca laudativ actul de la 23 August (grație caruia și-a câștigat resentimentele mai multor milioane de români, dar și cea mai mare decorație sovietică (Victoria), "privilegiu" de care s-au mai bucurat numai alte 4 persoane; totodată, reiterează ceea ce a spus-o o singură dată într-un interviu, așa cum am mai amintit mai sus, că regretă comportarea față de Mareșalul Antonescu; b) desemnează ca urmaș al sau (când își va termina biologic sau politic ipotetica domnie) pe Prințul Nicolae și "abandonează" cuplul pentru succesiune format din Prințesa Margareta-Dudă; c) își reocupă tronul, ca urmare a hotărârii unui președinte înțelept (ipostază care parcă ar pregăti-o chiar tovarășul Ilici, în lupta sa fratricidă cu Năstase) sau "manu militari" (ipoteza pur teoretică, ținând seamă de infiltrarea securistă a armatei române și epurarea ei de oamenii de valoare, proces legitimat recent de americani). Organizarea unui referendum este nerealistă și încalcă dreptul juridic internațional: nu se pune la vot ce-ți aparține de drept, lucru pe care consilierul juridic al M.S.R. îl știe și-l poate argumenta mult mai bine. În urmă cu un an de zile (vezi Lumea Liberă Nr. 716 din 19.06.2002) socoteam că M.S. este "descalificat ireversibil", dacă am lua în considerație chiar și numai actul rușinos semnat cu Ilici și Teoctist. Două considerente mă fac să vă răspund la această întrebare "mai elastic": situația disperată a țării și posibilitatea de schimbare a succesiunii pe tronul României, derobare cu atât mai posibilă cu cât un individ ca Dudă ("os nedomnesc") a fost admis în sânul Familiei Regale (idee ce mi-a venit pe parcurs).

S.C.: Cum apreciați situația politică-socială-economică din România astăzi la aporape 14 ani de la căderea regimului Ceausescu?

F.M.: România postdecembristă este un stat în parte "pe butuci", în parte "în cădere liberă": a) politic, toate partidele din țară sunt creația Securității și sunt infiltrate și conduse de oamenii ei, agenți cu grade sau informatori; a) spus-o direct prin 1993 Virgil Măgureanu. Platforma lor nu joacă nici un rol, n-are nici o bază doctrinară și întreaga lor activitate vizează numai conservarea puterii și profitul personal. Excepțiile sunt puține și confirmă regula; b) social, mizeria s-a extins endemic și, după spusele lui Ilici Iliescu,